

**Geofyzikální ústav AV ČR
Agentura Galerie H**

**Vás srdečně zvou
na čtrnáctou výstavu cyklu
Setkávání**

**Pavel Mühlbauer
Kresby, obrazy, pastely**

**Zahájení 19.10.2005 v 16.30 hodin
v přednáškovém sále GFÚ**

zpěv a akordeon - Jana Vebrová

**20. října - 20. listopadu
otevřeno po-pá 8.00-16.00 hodin**

Pavel Mühlbauer: Cesta, 1982, kresba, tužka, papír, 193 x 147 mm

Pavel Mühlbauer (1949) je malíř - krajinář, na pražské Akademii výtvarných umění studoval v letech 1969 – 1975 v ateliéru profesora Jana Smetany. Krajina ho – coby malíře – zajímá ze všeho nejvíce. Není romantik, jeho pohled je dnešní, namalována krajina věčná a konkrétní, motivy většinou hluboce zažitě, důvěrně známé ze Šumavy, z okolí rodné Sušice. Šumavský

kraj má celý prochozený. Možná i proto se v jeho díle tak často objevuje motiv cesty. Cesta nejen někam, ale i odněkud vede, překračuje obzor, pokračuje daleko za obzorem. Za každým obzorem je další obzor, za každou dálkou dálka. Poutník jde, kráčí, zrychlí a zpomalí chůzi, zastavuje se, otáčí, kousek vrací - vidí věci obyčejné, všední - náměty nových kreseb a obrazů. Osamělý strom, louka, paseka, silnice, zatáčka, protějšší stráž.

Chůze je pohyb, změna místa i úhlu pohledu. Kmeny a větve za sebou stojících stromů se překrývají, malou chvíli jsou jakoby v zákrytu, a o kus dál se už zase škrtačí, novým způsobem rytmizují prostor, člení plochu. Stačí pár kroků. Procházka krajinou, pohyb v prostoru a v čase je důvodem, proč Pavel Mühlbauer zpracovává jedno téma v několika obměnách, v různých variantách. To podstatné (pohyb - proměna) nelze zachytit v jednom obraze nebo kresbě. Je někde uprostřed, mezi dvěma či více možnostmi. Dvě různé podoby, dva odlišné záznamy jedné věci se mohou v divákově mysli složit, tak jako dva obrazy v dioramatickém kukátku, v plastičtější celek. Je to princip podobný určování vzdálenosti, lhostejno zda stromu nebo galaxie. Abychom mohli spočítat (poznat) dálku, potřebujeme dvě prostorově dostatečně vzdálená měření. Kresba tak pro malíře je i není konečným cílem, završeným dílem. Často je poznámkou, prvotním záznamem námětu nebo nápadu, předstupněm definitivního obrazu. V kresbách a pastelech se odehrává vše podstatné. Obrazy jsou konečným završením, zúročením usilované hledání.

Detaily v popředí kresby i obrazu navozují hloubku, připravují – jako na divadle - prostor pro rozvinutí námětu zakončeného hlubokým klidem nekonečné oblohy. Horizont nasazený vysoko v ploše papíru nebo plátna je jako linka ramen, Mühlbauerova díla mají lidské rozměry, i lidskou orientaci. Krajinu nemaluje jako panorama, ale jako figuru či portrét, na výšku. Stromy a keře s krátkými kalužemi stínů. Objemy lesů, domů a stodol, plochy silnic, strání, pasek a polí převedené do soustavy hmotných, od ruky volně vedených, často téměř rovnoběžných čar. Jedním směrem jsou zobrazené předměty blízké, druhým vzdálenější. Hmotné linie se neprotínají v bodech, mají kus cesty společné. Je těžké jednoznačně rozhodnout, co je vpředu a co vzadu, co právě teď a co za chvíli.

Kromě černobílých kreseb a obrazů budou v Geofyzikálním ústavu AV ČR vystavené barevné pastely z posledních let.

Jiří Hůla